

Prædiken 2.s.i fasten søndag d.13. marts 2022 kl. 10
Salmer: 294, 893, 636, præd, 652, nadver, 29

Evangelium: Markus 9, 14-29

Åh, lige meget hvor mange gange, jeg har slettet og slettet og skrevet den her prædiken om, så lander jeg det samme sted.

Og så må jeg jo blive der, - og sige lidt om det.

Det er jo voldsomt, det som drengens far siger til Jesus: ”jeg tror, hjælp min vantro.”

Det er et nødskrig fra en ulykkelig far. En forælder der bare skal have hjælp til sit barn. Og som håber, - men også er i tvivl. Håber det bedste, beder om det bedste, men tvivler på, om det kan lade sig gøre.

Og lige dét, ja, det kan vi genkende! Når en af vore nærmeste er meget syge: ’hjælp, gør ham rask, lad hende overleve, - men: mon det kan lade sig gøre?’

”Jeg tror, hjælp min vantro.”

Eller nu, med en ny krig i gang – samtidig med den voldsomme nød i Afghanistan og i Syrien: ’Lad det få en ende. Lad der komme fred, lad os kunne hjælpe de nødlidende nok. Hjælp os Gud. Uanset hvad og hvem du er. Hjælp os med at hjælpe hinanden.’ Vi håber, vi beder til, vi hager os fast i håbet. Men vi tænker måske også: vil det nytte?

”Vi tror, hjælp vores vantro.

Der er to bønner, som alle mennesker beder. Og på dansk er de endda meget korte. Den ene er TAK. Den anden er HJÆLP.

Både når vi takker og når vi beder om hjælp, så er der allerede en tillid. Den ligger i henvendelsen. Som en grundlæggende tillid nedenunder det hele. Hvorfor skulle vi ellers takke? TAK er jo noget, der retter sig til een ”udenfor os selv” og sådan er det også når vi beder om hjælp. Og med ”udenfor os selv”, mener jeg både et andet menneske eller gud.

Det er en grundlæggende tillid, der får os til at råbe HJÆLP. Der er en tillid om samhørighed, for ellers ville vi ikke sige TAK.

Så begge bønner: TAK og HJÆLP udtrykker tro.

De siges eller råbes af tillid og tro.

”Hjælp”, dette korte nødskrig, når alt er et virvar af tanker og følelser og noget, der skal gøres.

Man kan se sig selv, tror jeg, i denne far, når der sker noget slemt og alt er et virvar omkring én.

Og denne fortælling i dag er jo et virvar, - man bliver næsten stakåndet. Den er som et øjebliksbillede, hvor der sker alt muligt på én gang: nogle diskuterer; nogle vil lige orientere Jesus om, hvad der er sket; faderen beder om hjælp og kommer til at sige: ’hvis det er muligt?’. Ja, hvem ville ikke sige det med så sygt et barn: hjælp, hvis det er muligt.

Der er et virvar – og måske er det derfor, at Jesus er så kort for hovedet som han faktisk er. Han snerrer jo nærmest: ’hvis det er muligt...’ Der er ikke meget empati i de ord.

Vi hører om et virvar af ting, der sker omkring et sygt barn, med en ulykkelig far, en masse tilskuere, en

gruppe disciple, der ikke ved hverken ud eller ind, og nogle skriftkloge, som er i diskussion. Man ved nærmest ikke, hvor man skal vende sin opmærksomhed hen. Og midt i det hele ligger drengen. Og en ånd raser.

Det er et virvar.

Mange af os har oplevet, hvor meget virvar, der pludselig opstår, når en bliver alvorligt syg, eller der sker en ulykke. Den almindelige hverdag, med sin nogenlunde ro og almindelighed, brydes op. Vi overvældes. Af et virvar; omkring den syge og de fortvivlede pårørende, med tilskuere og folk der 'kloger sig'; med læger, der måske er korte for hovedet, for nu skal der handles.

Og det er i *sådan en sammenhæng*, at jeg forstår faderens ord: "jeg tror, hjælp min vantro."

Det er et nødskrig. Af tillid og angst. "Jeg håber, du kan, og jeg tvivler på, om det er muligt."

Men, - i vores tradition og man hører det stadigvæk - da er vantro blevet et ord for ikke-at-tro-nok eller at tro forkert. Ikke at tro nok på kristendommens lære...eller at tro forkert...hvad det så er...

F.x. kan man blive kaldt vantro, hvis man ikke tror på, at det med den epileptiske dreng, der blev helbredt af Jesus "skete rigtigt og lige på dén måde".

Ikke at tro bogstaveligt på en fortælling fra bibelen, bliver af nogle udlagt som vantro. Og hvor har jeg hørt mange mennesker slås med det: de tror, men de kan ikke tro på underberetninger og andre ting, fra helt anden tid. Vi tror, men vi kan ikke tro på det hele.

Der er en *fundamentalisme* indsvøbt i vores kristne tro, fordi den bygger på en bog. For hvor meget skal denne bog være afgørende?

Og det slås vi så med, offentligt, en gang i mellem, fordi nogen insisterer på bogstaverne og en bogstavstro udlægning. Mens andre insisterer på, at det er os, der lever nu, som er vidner.

Det er os, der i den verden som vi er en del af, håber og beder. Og handler. Med håb, der ser anderledes ud end i bibelens fortællinger, men det, vi beder om er det samme: *Hjælp os. Og hjælp os med at hjælpe andre.* Vi tror, og vi er i tvivl om, om det kan lykkes. Og på hvilken måde.

At blive kaldt vantro, fordi man ikke kan tro på noget, der står i et evangelium, det synes jeg faktisk er *frækt*, Ja, mere end frækt. For så er man jo inde og pille ved et menneskes tillid og gudstro. Det inderste, dybeste. Man kommer som et tankepoliti og har 'løftet staven', altså den verbale politistav.

Og det er grimt at tage et andet menneskes tro fra ham og hende. Fordi man synes, man ved bedre. Og så begynde at rette den anden til med bebrejdelse om ikke at tro nok eller at tro forkert. *Hvem tror man, man er!* At pille ved et menneskes gudstro og tillid, og endda kalde det "vantro", det er at angribe noget sårbart. Nemlig vores håb om det gode. Vores håb om at kærlighed er mulig, selv om vi tvivler ind imellem. Og at tilgivelse og forsoning kan lade sig gøre. Selv om vi fristes til at give op.

Det, der også har præget mig, til i dag, kan I se, det er, at nogle bispekandidater til Roskilde stift forleden skulle svare ”ja” eller ”nej” til om Jesus opstod i samme legeme, som da han levede. Altså om opstandelse er en kropslig genopstandelse.

Jeg synes, (her fra mit lille sted i Odense) de skulle være stået sammen og have sagt: ”det kan man ikke svare på med et ja eller et nej.”

Men det gjorde de ikke. Og nu kører karussellen igen med, om det at tro på opstandelsen handler om at tro bogstaveligt på noget, som nogle engang beskrev med deres udtryk.

Eller om opstandelse er et udtryk for, at gud ustandseligt er på arbejde. At gud altid er i gang med at vække mod i os, og vække håb, når død og sortsyn er på færde.

Evangelierne fortæller næsten ikke om selve opstandelsen. Men de fokuserer på, hvilken *betydning*, det fik for mennesker, - at *det forandrede dem*.

For de var i hvert sit mismod og pludselig kunne de begynde at tale sammen og finde sammen. Og begynde noget nyt- alt sammen af glæde.

Vi tror – og vi tvivler undervejs.

Opstandelse er noget, der sker. Mange gange hver dag. Måske erfares den som det at komme ud af et mørke, ud af en fortvivlelse. Eller væk fra en afmagt, hvor man havde givet op. Væk fra en vantro, hvor man var ved at miste en grundlæggende tillid. Væk fra en vrede, hvor man ikke ville tilgive. Væk, - og ud til at ”alt er muligt” eller meget i hvert fald. Og ikke give op på forhånd.

Men håbe og arbejde for det.

Det lyder lidt for håndfast, synes jeg selv, når jeg står og siger det fra en prædikestol.

Og det er fordi vi godt ved, at det er noget, der sker i bøn.

I stilhed. Hver for sig.

I bøn, i den korte eller længere, i Fadervor eller i en længere ordløs stilhed, - det er dér vi erfarer en tillid, som giver os nye kræfter.

Amen.